

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723201548
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6723201548.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Danice Kočíčkovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvale bytom C. A. XXXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 2.100,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 13Csp/23/2023-279 zo dňa 12. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 18Csp/106/2019-106 zo dňa 3. marca 2020 (ďalej len „rozsudok prvý v poradí“), zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (prvá výroková veta), žalobu v celom rozsahu zamietol (druhá výroková veta) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (tretia výroková veta). Rozsudok prvý v poradí okresný súd založil na aplikácii ustanovenia § 54a a § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); ustálil, že nárok žalobcu je premlčaný, jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou. Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach považoval za neplatnú, nakoľko v čase uznania záväzku bolo právo veriteľa premlčané a z predloženej dohody nevplyva, že by žalovaný ako spotrebiteľ vedel o premlčaní dlhu. Z uvedeného dôvodu okresný súd rozsudkom, prvým v poradí, žalobu v celom rozsahu zamietol.

1.1 Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní, najprv uznesením (č.k. 11CoCsp/29/2020-145 zo dňa 25. februára 2021) konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o súlade právnych predpisov podľa Čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky, vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. Rvp 1730/2020. Po rozhodnutí ústavného súdu vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 5/2021, ktorým ústavný súd o návrhu Okresného súdu Martin na začatie konania podľa Čl. 125 ods.1 písm.a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 54a prvej vety zákona č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov s Ústavou Slovenskej republiky rozhodol tak, že návrh odmietol, odvolací súd uznesením (č.k. 11CoCsp/29/2020-156 zo dňa 13. mája 2021) rozhodol o pokračovaní v konaní. Krajský súd v Banskej Bystrici následne rozsudkom č.k. 11CoCsp/29/2020-167 zo dňa 27. mája 2021 prvou výrokovou vetou návrh žalobcu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods.1 písm.b) Civilného sporového poriadku zamietol; druhou výrokovou vetou rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Pokiaľ ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie

(prvého v poradí), odvolací súd sa stotožnil pri aplikácii ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka so záverom premlčania nároku, resp. absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

1.2 Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11CoCsp/29/2020-167 zo dňa 27. mája 2021 podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Cdo/250/2021 zo dňa 28. marca 2023 tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. mája 2021 sp.zn. 11CoCsp/29/2020 a rozsudok Okresného súdu Zvolen z 3. marca 2020 č.k. 18Csp/106/2019-106 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie. Dovolací súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynutie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu až od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh; v prípade straty výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch však podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote ustanovených troch mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Dovolací súd nepovažoval za správny právny názor odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.

1.3 Dovolací súd tak vychádzal okrem iného z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29. novembra 2022, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 29/2023 s nasledujúcou právnou vetou: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.“.

2. Okresný súd Zvolen po rozhodnutí dovolacieho súdu vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13Csp/23/2023-279 zo dňa 12. septembra 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“, prípadne „rozsudok druhý v poradí“), ktorým žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (prvá výroková veta); o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal (druhá výroková veta).

2.1 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou dňa 06.02.2019 domáhal zaplatenia istiny vo výške 2.100,59 Eur spolu s úrokom z omeškania, a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 4.6.2013. Žalobca nadobudol pohľadávku postúpením od Poštovej banky, a.s., na základe zmluvy zo dňa 20.6.2018. Žalovaný porušil svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch, preto postupca podaním zo dňa 25.2.2016 oznámil žalovanému, že dňom 25.2.2016 vyhlásil celý úver za splatný. Žalovaná suma vo výške 2.100,59 Eur predstavuje rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovaného. Zvyšnú časť dlžnej sumy žalobca v konaní neuplatnil; uplatnil ale úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po postúpení pohľadávky.

2.2 Súd prvej inštancie sa oboznámil so žalobou, vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami (Zmluva o úvere – konsolidácia zo dňa 4.6.2013, všeobecné obchodné podmienky banky, sadzobník poplatkov, aktuálny stav úveru ku dňu 29.6.2018, list zo dňa 1.2.2016, výzva zo dňa 25.2.2016, list zo dňa 4.7.2018 a zo dňa 12.12.2018, dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 8.2.2019). Aplikoval ustanovenie § 261 ods.6 písm.d), § 497 Obchodného zákonníka; ustanovenie § 52 ods.1, § 53 ods.9, § 524 ods.1, § 525 ods.2, § 526 ods.1, § 528 ods.1, § 565, § 558 Občianskeho zákonníka, ustanovenie § 1 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“ alebo „Zákon o spotrebiteľských úveroch“); ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon č.483/2001 Z.z.“ alebo „Zákon o bankách“).

2.3 Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že právny vzťah medzi žalobcom (jeho právnym predchodcom) a žalovaným je potrebné považovať za záväzkovo-právny, upravený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere; žalovanému boli na základe zmluvy poskytnuté finančné prostriedky vo výške 5.800,-Eur. Nebolo sporné, že žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom v mesačných splátkach po 137,-Eur, ktoré boli splatné od 10.7.2013

až do 10.6.2019. Žalobca prestal spláčať splátky riadne a včas od splátky splatnej dňa 10.10.2015, ktorá nebola uhradená v plnej výške; ďalšie úhrady žalovaný nevykonával. Žalobca tvrdil a dokladoval, že pred zosplatením úveru bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžných splátok výzvou z 1.2.2016 s upozornením na možnosť zosplatenia úveru; okresný súd nemal za preukázané doručovanie výzvy práve žalovanému; z kópie vrátenej zásielky nie je zrejмый adresát zásielky. Pôvodný veriteľ pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 25.2.2016, zásielka s oznámením zosplatenia bola veriteľovi vrátená ako neprevzatá z adresy uvedenej dlžníkom v zmluve ako adresa pre doručovanie. Okresný súd ustálil, že v čase zosplatenia bol žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace s nezaplatenými splátkami, a to so splátkou splatnou dňa 10.10.2015 a so splátkou splatnou dňa 10.11.2015. Podmienky zosplatenia boli podľa názoru okresného súdu splnené k splátke splatnej dňa 10.11.2015, nakoľko k zosplateniu mohlo dôjsť až po uplynutí troch mesiacov (po 10.2.2016) a zároveň do splatnosti nasledujúcej splátky (10.3.2016). Okresný súd podotkol, že okolnosť riadneho doručenia výzvy pred zosplatením nemal za preukázanú.

2.4 Po ustálení skutkového stavu súvisiaceho so zosplatením úveru okresný súd pristúpil k skúmaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a ustálil, že tento mal pohľadávku voči žalovanému nadobudnúť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.6.2018 od pôvodného veriteľa Poštová banka a.s. (teraz 365.bank a.s.).

2.4.1 K postúpeniu pohľadávky banky môže dôjsť za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z.; právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok; omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Žalobca dokladoval splnenie podmienky výzvy pred postúpením pohľadávky na základe výzvy, ktorou pôvodný veriteľ vyzval dlžníka na zaplatenie zosplateného dlhu zo dňa 25.2.2016.

2.4.2 K naplneniu podmienky pre postúpenie pohľadávky – výzva na zaplatenie okresný súd poukázal na rôznosť doterajšej praxe okresných a odvolacích súdov. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022, v ktorom najvyšší súd uzavrel, že z ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. je zrejмый reťazec úkonov, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky; prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako tri mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Ustanovenie § 92 ods.8 prvá veta Zákona o bankách predpokladá samostatnú a výlučnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľský charakter dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách. Okresný súd vo vzťahu k uvedenému zdôraznil, že na uvedené rozhodnutie poukázal aj iný senát najvyššieho súdu v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022; iný výklad k samostatnej výzve banky v novšom rozhodnutí neuviedol.

2.4.3 Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu tak okresný súd uzavrel, že ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách vyžaduje ako podmienku pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky adresovanú jej klientovi, že jej klient je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. V konaní nebolo preukázané splnenie tejto podmienky postupiteľnosti pohľadávky banky, čo má za následok, že postúpenie na žalobcu bolo neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

2.5 Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods.1 C.s.p.; konštatoval plný úspech žalovaného v konaní. Nakoľko si však náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu nevyplýva, že by mu účasťou v konaní trovy vznikli, okresný súd mu náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“). V podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu postupom podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie; alternatívne navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 389 ods.1 C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil

a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žiadal priznať trovy odvolacieho konania. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods.1 písm.b), d), f) a h) C.s.p.; tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.1 Odvolacou argumentáciou bola argumentácia žalobcu k splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky na iný subjekt podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z.; žalobca zdôraznil rozpor právneho posúdenia okresným súdom s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku, a teda, že za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. nie je možné považovať výzvu realizovanú podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru.

3.2 Ak okresný súd svoje rozhodnutie oprel o závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022 a sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, žalobca poukázal na rozdielnosť výkladov ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách v rámci jednotlivých senátov dovolacieho súdu. Poukázal pritom predovšetkým na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023. Uvedené závery podľa názoru odvolateľa korešpondujú aj s uznesením NS SR sp.zn. 1Cdo/4/2020 zo dňa 25.5.2022; uvedené vyplýva aj zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (spzn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Ani iné žalobcom citované rozhodnutia najvyššieho súdu nevyžadujú, aby výzva podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách bola kvalifikovaná; výzvou podľa citovaného ustanovenia môže byť aj výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, ale aj výzva o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

3.3 Odvolateľ s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 115/2020 zo dňa 6. októbra 2020 definoval pojem „otázky vyriešenej“ a „ustálenej praxe“ a uzavrel, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/75/2020 neuviedlo právny záver zhodný s rozhodnutím sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022. Ustálil, že predmetná právna otázka (povinnosť osobitnej výzvy podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách) ešte nebola dovolacím súdom judikatúrne vyriešená.

3.4 Z uvedených dôvodov mal odvolateľ za to, že podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods.8 Zákona o bankách boli splnené; výzvou môže byť aj zosplatňujúca výzva ako aj výzva pred zosplatnením; doručovanie tejto výzvy do dispozičnej sféry žalovaného bolo preukázané; predmetná výzva obsahuje aj výzvu na úhradu celej dlžnej sumy.

3.5 K ustanoveniu § 92 ods.8 Zákona o bankách odvolateľ uviedol, že k výkladovým odbočkám dochádza len z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu, čo považuje za nesprávne. Zákonodarca by do predmetného ustanovenia uviedol špeciálne podmienky pre prípad spotrebiteľského prvku, ak by zamýšľal pristupovať k uvedenej výzve iným ako zákonom definovaným spôsobom. Gramatický výklad nepripúšťa žiadnu inú podmienku, resp. špeciálnu náležitosť pre danú výzvu; postačuje, ak je písomná.

3.6 Odvolateľ nepovažoval za správny ani názor okresného súdu, že vo výzve podľa ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu.

3.7 S poukazom na princíp predvídateľnosti vyplývajúci aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 275/2015 z 25. júna 2019 zdôraznil, že ani spotrebiteľský status žalovaného nemôže znamenať popretie účelu, významu a gramatického znenia právnej normy. Pokiaľ zákonodarca nevyžaduje osobitnú výzvu pred postúpením pohľadávky, nemožno takúto povinnosť vyžadovať nad rámec zákona; každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Výklad smerujúci k sankcionovaniu za niečo, čo zákon neukladá, je rozporný

s princípom právnej istoty. Preferencia takéhoto výkladu neprímerane zvýhodňuje dlžníka a významným spôsobom zasahuje do práv a právom chránených záujmov veriteľa.

3.8 Odvolateľ uzavrel, že predmetná právna otázka, či zosplatňujúca výzva môže byť považovaná za výzvu podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách, za splnenia ostatných predpokladaných kritérií, sa javí byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, resp. nebola doposiaľ vyriešená jednotne a v rámci ustálenej rozhodovacej praxe. Navrhol, aby odvolací súd o predmetnej právnej otázke rozhodol v zmysle odvolateľom uvádzaných východísk, podľa ktorých výzvou podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách môže byť aj zosplatňujúca výzva za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, výzva súdu mu bola zasielaná na adresu trvalého bydliska, listinne mu nebola doručená z dôvodu, že adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote.

5. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Z uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu postupom podľa ustanovenia § 387 ods.1, ods.2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania.

6.1 Podľa ustanovenia § 387 ods.1, ods.2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré, s prihliadnutím na obsah žaloby, aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

8. Odvolateľ odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu; v zamietajúcom výroku ako aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania. Z odvolania vyplýva, že odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods.1 písm.b), d), f) a h) C.s.p..

8.1 Odvolací dôvod podľa ustanovenie § 365 písm.b) C.s.p. je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane sporu realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

8.2 Inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm.d/ C.s.p.) je procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. pochybenia pri vykonávaní dôkazov, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím). Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť súdneho rozhodnutia.

8.3 Odvolacie námietky týkajúce sa vád v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa môžu prejavíť v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods.1 písm.e/ C.s.p.) alebo v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení (§ 365 ods.1 písm.f/ C.s.p.).

8.4 Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp.zn. 1Cdo/222/2009 zo dňa 26.2.2020); nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2MCdo/4/2009).

9. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolania žalobcu zistil, že okresný súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí správne posudzoval právne a skutkové otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci samej; zisťoval, či právny vzťah medzi žalobcom (jeho právnym predchodcom) a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý je okrem ustanovení zákona č.129/2010 Z.z. potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a na ktoré dopadá aj ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z.. V nadväznosti na prijatý záver o záväzkovoprávnom vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným a aj záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu okresný súd správne pristúpil k zodpovedaniu otázky, či právny predchodca žalobcu pohľadávku zosplatnil v súlade s ustanovením § 53 ods.9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka; okresný súd v zásade aplikoval existujúcu judikatúru vyšších súdnych autorít pokiaľ ide o výzvu podľa ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022 a 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022; so závermi uvedenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023 sa logicky vysporiadať nemohol, nakoľko vo veci samej rozhodol 12.9.2023 a teda pred tým, ako najvyšší súd rozhodol vo veci sp.zn. 9Cdo/165/2022. Ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, riešiace právne otázky vo vzťahu k platnosti zosplatnenia boli najvyšším súdom vyhlásené až po rozhodnutí okresného súdu.

10. Okresný súd vykonal riadne dokazovanie; skutkový stav zistil správne a v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie o uplatnenom nároku.

10.1 Odvolací súd tak iba pripomína skutkový stav zistený súdom prvej inštancie; právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka a.s., teraz 365.bank a.s.) a žalovaným je založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 4.6.2013; žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 5.800,-Eur; žalovaný sa v zmluve zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v mesačných splátkach po 137,-Eur, s konečným termínom splatnosti dňa 10.6.2019. Žalovaný prestal splácať splátky počnúc splátkou splatnou dňa 10.10.2015, ktorú neuhradil v plnej výške; ďalšie splátky už právnomu predchodcovi žalobcu neuhradil. V otázke zosplatnenia okresný súd konštatoval, že na úhradu dlžných splátok bol žalovaný vyzvaný výzvou z 1.2.2016; uvedené žalobca dokladoval kópiou vrátenej zásielky, z ktorej ale okresnému súdu nevyplývalo, že bola doručovaná práve žalovanému. Pôvodný veriteľ dlh zosplatnil ku dňu 25.2.2016; zásielka s oznámením zosplatnenia bola veriteľovi vrátená ako neprevzatá dňa 1.3.2016 z adresy uvádzanej dlžníkom ako adresa pre doručovanie. Skutkovým zistením okresného súdu bolo, že žalobca mal pohľadávku voči žalovanému nadobudnúť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky s pôvodným veriteľom zo dňa 20.6.2018; odvolací súd zdôrazňuje, že k postúpeniu pohľadávky došlo pred termínom konečnej splatnosti úveru.

11. Okresný súd napadnuté rozhodnutie založil na nasledujúcich podstatných záveroch:

11.1 Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere; ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať okrem ustanovení zákona č.129/2010 Z.z. aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách.

11.2 Žalovaný neplnil svoje povinnosti podľa úverovej zmluvy riadne a včas.

11.3 Podmienky zosplatnenia podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka boli splnené; k zosplatneniu úveru došlo po uplynutí troch mesiacov od nezaplatenia splátky a zároveň do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky; okolnosť riadneho doručenia výzvy pred zosplatnením nemal okresný súd za preukázanú.

11.4 Postúpenie pohľadávky na žalobcu je neplatné z dôvodu rozporu so zákonom; ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách okresný súd vyložil tak, že uvedené ustanovenie vyžaduje výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku; výzve podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka a ani oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru nemožno prisvedčiť charakter výzvy podľa ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z..

11.5 Z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky okresný súd dospel k záveru, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný; z uvedeného dôvodu okresný súd žalobu zamietol.

11.6 Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje; okresný súd rozhodol správne, pokiaľ žalobu zamietol v dôsledku absencie aktívnej vecnej legitímácie.

12. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; zároveň určuje aj, či žalovaný je tým nositeľom subjektívnej povinnosti, ktorá zodpovedá nároku uplatnenému žalobcom. Vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie „také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta“ (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010). Nakoľko otázku vecnej legitímácie súd skúma ex offo v každom štádiu konania a jej nedostatok vedie k zamietnutiu žaloby, aj odvolací súd považoval za nevyhnutné pred vecným posúdením uplatneného nároku primárne zodpovedať túto otázku.

12.1 Pre konštatovanie platného postúpenia pohľadávky banky na iný (hoci aj nebankový) subjekt je nevyhnutné splniť určité podmienky; tieto sú v prípade práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere definované vo všeobecnej úprave vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods.9, § 565 Občianskeho zákonníka; v osobitnej úprave vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách, ktorý odkazuje aj na osobitnú úpravu v ustanovení § 17 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z..

13. Rozhodovacia prax okresných a krajských súdov posudzujúcich nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, resp. zmlúv o spotrebiteľských úveroch sa v poslednej dekáde pomerne búrlivo vyvíjala; ide o otázky platnosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch; náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch; možnosti zosplatnenia spotrebiteľských úverov; posudzovania otázky, či po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľovi patria okrem úrokov z omeškania aj zmluvné úroky; posudzovanie premlčania nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských úverov; doručovanie jednostranných právnych úkonov, ktorými veriteľ dlžníkovi oznamuje zosplatnenie; vývoj rozhodovacej praxe pokračuje ďalej aj v otázkach výzvy podľa ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z., prípadne vo vzťahu k určitosti výzvy na zaplatenie, resp. určitosti oznámenia o predčasnom zosplatnení úveru.

13.1 „Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom, alebo dokonca tieto názory akceptovali, prípadne myšlienkovu na ne nadviazali a rozviedli alebo z nich vychádzali (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 88/2017 z 19. marca 2018; publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej aj „Zbierka“) pod č.65/2018).

13.2 Vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru odvolací súd poukazuje na právnu vetu vyplývajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.4.2018, publikovaného v Zbierke pod č.60/2018: Ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

13.3 Zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 36/2020 zo dňa 15. decembra 2020 (publikovaného v Zbierke pod R 4/2021) vyplýva, že ustanoveniu § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť aj fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa; ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

13.4 Pomerne sporná otázka, odlišne riešená v rozhodovacej praxi jednotlivých odvolacích súdov, ale aj v rámci senátov toho ktorého odvolacieho súdu o úrokoch a úrokoch z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, bola ustálená po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020 (publikovaného v Zbierke pod R č.5/2021), v zmysle záverov ktorého dovolací súd konštatoval, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

13.5 V rozhodnutí sp.zn. 4Cdo 162/2020 zo dňa 27. októbra 2021 (publikovaného v Zbierke pod R č.6/2022) najvyšší súd zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti; dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods.8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zatažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ neprepel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

13.6 Pomerne ustálenou súdnou praxou prvoinštančných a odvolacích súdov bol výklad ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských veciach, kedy súdy považovali v sporoch uplatňované nároky za premlčané v súvislosti so znením ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka; za rozhodný deň pre začiatok plynutia premlčacej doby považovali deň splatnosti splátky, pre nezaplatenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Výklad citovaného ustanovenia a zjednotenie rozhodovacej praxe prinieslo až rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 268/2020 zo dňa 29. novembra 2022 (publikované v Zbierke pod R č.29/2023, podľa ktorého podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu až od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh).

14. Rozhodovacia prax všeobecných súdov sa vyvíjala aj vo vzťahu k zosplatneniu pohľadávky; niektoré súdy striktnie trvali na dodržaní ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka; neboli ojedinelé rozhodnutia, podľa ktorých sa druhá veta ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka (toto právo však môže veriteľ použiť do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) neuplatňuje; a to z dôvodu možných problémov s doručovaním oznámenia o mimoriadnej splatnosti (predčasného zosplatnenia). Súdna prax ale dospela k záveru, že v spotrebiteľských veciach môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods.9 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v ustanovení § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka zaviedol nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods.9 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného vyplýva, že pre tú ktorú omeškanú splátku môže veriteľ úver zosplatniť len ak sú splnené podmienky vyplývajúce z § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka a v prípade splnenia týchto podmienok veriteľ môže úver zosplatniť do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak toto právo do splatnosti najbližšej splátky (podľa úverovej zmluvy, jej splátkového kalendára) veriteľ nevyužije, jeho právo na zosplatnenie pre tú

ktorú splátku zaniká. Nič mu však nebráni, v prípade, že dlžník nezaplatí ani ďalšie nasledujúce splátky, vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru pre inú (ďalšiu) nezaplatenú splátku, samozrejme, iba v prípade, že podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 53 ods.9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka sú splnené aj pre túto nasledujúcu splátku.

14.1 Okresný súd dospel k záveru o platnosti zosplatnenia spotrebiteľského úveru. K uvedenému odvolací súd uvádza, že s týmto záverom okresného súdu v kontexte novej praxe dovolacieho súdu nesúhlasí; a to z dôvodov nižšie uvedených (bod 18.– 18.6 tohto rozsudku); nesprávnosť záverov okresného súdu však nemá za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorý zamietajúci výrok založil na absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

15. Ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách definuje dve podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods.1 Občianskeho zákonníka), za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku inej osobe; prvou podmienkou je písomná výzva banky klientovi, aby plnil a druhou je omeškanie dlžníka so splnením čo i len časti postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 dní. Z ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách však možno vyvodiť, že podmienkou pre postúpenie pohľadávky je aj splatnosť postupovanej pohľadávky (nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere); ustanovenie § 17 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z. definuje, že je možné postúpiť pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na iného veriteľa oprávneného poskytovať úvery, a to na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, za súčasného splnenia ďalšej podmienky, ktorou je postúpenie pohľadávky po konečnom termíne splatnosti alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou.

15.1 Rozhodovacia prax všeobecných súdov doposiaľ nebola jednotná v názore, či ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách predpokladá osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného dluhu alebo či je za takúto výzvu možné považovať aj výzvu realizovanú podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, resp. oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že ich obsahom bola výzva dlžníkovi na zaplatenie (nakoľko pre platné zosplatnenie pohľadávky museli byť kumulatívne splnené dve podmienky - omeškanie dlžníka so zaplatením splátky minimálne 3 mesiace a písomné upozornenie dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva); takýto názor vyslovil aj konajúci senát odvolacieho súdu vo viacerých svojich rozhodnutiach.

15.2 Nakoľko sa za súčasť ustálenej judikatúry považuje až názor opakovane vyjadrený Najvyšším súdom Slovenskej republiky, odvolací súd v zhode s argumentáciou súdu prvej inštancie poukazuje na závery senátov najvyššieho súdu v dvoch, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie aktuálnych rozhodnutiach – v rozsudku sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022 a v uznesení sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022; z citovaných rozhodnutí vyplýva, že ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách predpokladá „výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky“. Z uvedeného dôvodu nemohol konajúci senát odvolacieho súdu už v predošlých rozhodnutiach vydaných v obdobných veciach zotrvať na svojom dovtedajšom názore, že postačujúcou pre konštatovanie splnenia podmienok podľa ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách bola veriteľom realizovaná výzva podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka či výzva realizovaná v rámci jednostranného právneho úkonu – vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru.

15.3 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022 v konkrétnostiach uviedol, že z ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách vyplýva „reťazec úkonov, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“

15.4 Odvolací súd vychádzajúc z citovaného rozhodnutia, na ktoré odkazuje aj uznesenie sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, dospel k záveru, že ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku; touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný; tieto predpoklad samostatnej výzvy podľa ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. nespĺňajú.

15.5 Odvolateľ tvrdil, že rozhodnutie sp.zn. 4Cdo/75/2020 neuviedlo právny záver zhodný s rozhodnutím sp.zn. 2Cdo/266/2020. Uvedené tvrdenie neobstojí. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/75/2020 posudzujúc nastolenú dovolaciu otázku, či takáto otázka už bola v praxi dovolacieho súdu riešená, ustálil, že „predmetnými otázkami sa zaoberalo rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2Cdo/266/2020, v ktorom sa riešila otázka, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky, možno považovať za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách“; najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/75/2020 výslovne poukázal na závery vyslovené v rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/266/2020 (skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách). Niet sporu o tom, že od tohto názoru sa dovolací súd v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/75/2020 neodklonil.

15.6 Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. splnená nebola. Žalobca existenciu takejto výzvy netvrdil, ani ju spolu s inými listinnými dôkazmi v priebehu konania nepredložil. Strana sporu pritom nesie zodpovednosť za výsledok sporu; musí preto zvážiť, ktoré dôkazy predloží, resp. ak ich nepredloží, musí si byť vedomá, vzhľadom na koncentráciu konania, následkov spojených s nepredložením dôkazov.

15.7 Odvolací súd sa tak zhoduje s právnym posúdením vykonaným súdom prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky banky (právneho predchodcu žalobcu) na žalobcu je v dôsledku uvedeného v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom, dôsledkom čoho je skutočnosť, že žalobcovi v tomto konaní aktívna vecná legitímácia nesvedčí. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu (§ 92 ods.8 zákona o bankách), ktoré aj správne vyložil.

15.8 V súčasnosti skutočne aj judikatúra najvyššieho súdu v nastolenej otázke nie je úplne jednotná (bližšie v bode 16. tohto rozsudku). Z vyššie uvedeného, bodu 13.-13.6 tohto rozsudku, vyplýva, že aj súdna prax a argumentácia súdov má (a to aj v spotrebiteľských veciach) svoj vývoj, ktorý je spravidla zavŕšený rozhodnutím najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, po predpísanom procese; otázka potreby osobitnej výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách však ako judikát doposiaľ publikovaná v Zbierke nebola.

15.9 Odvolateľ poukazoval na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov posudzujúcich otázku potreby „tretej“ výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách; k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že takéto rozhodnutia nie sú súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (bod 13.1 tohto rozsudku).

16. Odvolateľ svoju argumentáciu oprel predovšetkým o závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023. V uvedenom rozhodnutí (uznesení) sa najvyšší súd zaoberal predovšetkým náležitosťami výzvy banky na zaplatenie a riešil otázkou, či náležitosťou výzvy na zaplatenie v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. musí byť aj upozornenie klienta banky, že v prípade, ak pohľadávku neuhradí, banka postúpi svoju pohľadávku inému subjektu. Dovolací súd v citovanom rozhodnutí ustálil, že „niet žiadneho dôvodu odkláňať sa od názorov vyjadrených v judikáte R 60/2018 (rozhodnutie najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 – poznámka odvolacieho súdu) a vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona o bankách obsahovala ďalšie, osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené“. Na inom mieste dovolací súd vyjadril, že „ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku

postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku“. Poukázal na to, že uvedenú otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie sp.zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplýva, že „za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods.8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky“. Dovolací súd vo veci 9Cdo/165/2022 uzavrel, že „výzvou v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods.1 OZ)“.

16.1 S vyššie uvedenými závermi dovolacieho súdu vyslovenými v rozhodnutí sp.zn. 9Cdo/165/2022 sa odvolací súd nestotožňuje v plnom rozsahu.

16.2 Odvolací súd zdôrazňuje, že dovolací súd sa v citovanom rozhodnutí prioritne zaoberal otázkou náležitostí výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách posudzujúc, či takouto náležitosťou je aj upozornenie banky, že mieni svoju pohľadávku proti spotrebiteľovi postúpiť na iný subjekt.

16.3 Pokiaľ dovolací súd v rozhodnutí sp.zn. 9Cdo/165/2022 odkázal na rozhodnutie sp.zn. 7Cdo/191/2021, v tomto rozhodnutí bola prioritne riešená otázka doručovania jednostranného právneho úkonu jeho adresátovi; najvyšší súd ustálil, že účinnosť adresných jednostranných hmotnoprávných úkonov, ktorým je aj písomná výzva veriteľa (banky) adresovaná dlžníkovi (klientovi) na splnenie záväzku (v danom prípade výzva podľa § 92 ods.8 zákona o bankách), predpokladá, že prejav vôle je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície, nevynímajúc i neprítomnú osobu, ktorá ale musí mať konkrétnu možnosť zoznámiť sa s adresovaným právnym úkonom. Aj keď dovolací súd v rozhodnutí posudzoval otázku doručenia oznámenia o predčasnej splatnosti úveru, k potrebe osobitnej výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 Zákona o bankách (odlišnej od výzvy na zaplatenie v zmysle ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka a odlišnej od výzvy na zaplatenie, ktorá je súčasťou oznámenia o predčasnej splatnosti úveru) sa dovolací súd v citovanom rozhodnutí (sp.zn. 7Cdo/191/2021) nevyjadril.

16.4 Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, publikované pod R 60/2018, v tomto rozhodnutí najvyšší súd dával prioritne odpoveď na otázku, či § 92 ods.8 Zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre prelomenie bankového tajomstva v prípade postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, alebo upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu a s tým súvisiacej právnej otázky, či si banka so svojim klientom môže dojednať vzájomné práva a povinnosti odchylné od tohto ustanovenia. Takto nastolenej dovolacej otázke zodpovedá aj právna veta rozhodnutia sp.zn. 1Cdo/147/2017 (Ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.). Dovolací súd ustálil, že rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej veci bol vo všeobecnosti fakt, že išlo o spotrebiteľský spor; zároveň ďalšími zo Zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie do 90 dní; ide o zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. K potrebe osobitnej výzvy realizovanej mimo výzvy na zaplatenie (§ 53 ods.9 Občianskeho zákonníka) a mimo výzvy obsiahnutej v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti rozhodnutie R 60/2018 mlčí.

16.5 Odvolací súd sa tak v zmysle vyššie uvedeného priklonil k záverom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022, v zmysle ktorých obsah ustanovenia § 92 ods.8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. S uvedenými závermi sa stotožnil v celom rozsahu dovolací súd aj v uznesení sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022; ide o právny záver opakovane vyslovený vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu. Navyše, najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/266/2020 vychádzal z rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 7Cdo/26/2017; najvyšší súd vyslovil, že prvá veta (ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z.) definuje dve takéto podmienky,

z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd uzatvára, že úvaha o postúpení pohľadávky banky inému subjektu, pokiaľ má byť takéto postúpenie zákonné (platné), musí nasledovať až po tom, ako dôjde k zosplateniu úveru (vyhláseniu úveru za predčasne splatný); z uvedeného pri zohľadnení princípov právnej logiky vyplýva, že k výzve, ktorá by napĺňala dikciu ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. môže dôjsť až potom, ako je dlžníkovi oznámené predčasné zosplatenie úveru.

16.6 Odvolací súd tak považoval závery vyslovené v rozhodnutí sp.zn. 9Cdo/165/2022 za závery ojedinelé; rozporné so závermi opakovane vyslovenými vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu.

16.7 Napokon odvolací súd zdôrazňuje príklon k záverom vyplývajúcim z rozhodnutia sp.zn. 2Cdo/266/2020 aj z dôvodov, že taký výklad je súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach. Ustanovenie § 92 ods.8 Zákona o bankách poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom); jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru Národnej banky Slovenska), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. v spotrebiteľských sporoch je nevyhnutné totiž aplikovať v spojení s ustanovením § 17 zákona č.129/2010 Z.z. (o možnosti postúpenia iba splatnej pohľadávky), ktoré bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

17. Z vyššie uvedenej argumentácie vyplýva, že odvolací súd nesúhlasí so všetkými závermi súdu prvej inštancie; tento záver však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie považoval predčasné zosplatenie úveru za platné; rozhodnutie o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu založil na závere, že absentuje výzva na zaplatenie daná v zmysle ustanovenia § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z..

17.1 Odvolací súd poukazuje na vývoj rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; najmä na rozhodnutia sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024 a sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 31.1.2024, Uvedené rozhodnutia, vydané s odstupom šiestich dní, posúdili rovnakú otázku odlišne. Zo závermi uvedených rozhodnutí sa súd prvej inštancie logicky nemal ako v napadnutom rozhodnutí vysporiadať z dôvodu, že rozhodnutie vyhlásil 12.9.2023, a teda pred tým, ako najvyšší súd rozhodol v konaniach vedených pod sp.zn. 5Cdo/2/2023 a sp.zn. 1Cdo/123/2022.

17.2 Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/2/2023 dospel k záveru, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

17.3 Naproti tomu najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/123/2022 vyslovil, že sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá.

17.4 Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť zosplatenia listinou označenou ako Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru. Odvolací súd nemá pochybnosť, že uvedená listina je výzvou predpokladanou ustanovením § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka ako predpoklad pre možné platné predčasné zosplatenie úveru. Z obsahu listiny je zrejmé, že veriteľ špecifikuje výšku uplatnenej pohľadávky na sumu 583,74 Eur, z toho istina vo výške 547,59 Eur, poplatkov vo výške 36,15 Eur, so sankčným úrokom za každý deň omeškania vo výške 0,08 Eur. Výzva na splatenie dlžnej časti úveru obsahuje upozornenie na možnosť zosplatenia v prípade nezaplatenia dlžnej sumy. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zvažuje zosplatenie, absentuje.

17.5 Z listiny označenej ako Výzva na úhradu dlžnej sumy (zo dňa 25.2.2016) vyplýva, že ňou veriteľ klientovi (žalovanému) oznamuje, že z dôvodu, že svojím konaním podstatným spôsobom porušil ustanovenia Zmluvy o úvere, stala sa úverová pohľadávka k 25.2.2016 predčasne splatnou v celom rozsahu. Veriteľ (banka) vyčíslil pohľadávku na výšku 4.823,49 Eur, z toho dlžná istina 4.437,42 Eur, úrok 346,42 Eur, poplatky za upomienky 39,65 Eur. Obsahom listiny je aj výzva na úhradu dlžnej sumy v lehote 10 dní a upozornenie, že v prípade, že uvedená lehota nebude dodržaná, banka pristúpi k vymáhaniu dlžnej sumy súdnou cestou, podaním žaloby na rozhodcovský súd a následne podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu, absentuje.

18. Odvolací súd sa v prípade uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil poskytnutý úver stotožňuje so závermi uvedenými v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 5Cdo/2/2023 a dospel k záveru, že neuvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh v listine, ktorou veriteľ oznámil predčasné zosplatnenie úveru a ani vo výzve na zaplatenie, realizovanej v zmysle ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, má za následok neplatné zosplatnenie úveru.

18.1 Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ani ustanovenie § 53 ods.9 a ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka neustanovuje ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh. Nemožno však opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch; právny úkon sa musí urobiť určite, inak je neplatný.

18.2 Zosplatnenie úveru má totiž vážne následky pre strany úverového vzťahu; dochádza k zmene práv a povinností strán úverového vzťahu; zosplatnenie úveru má pre veriteľa následok, že nemusí žiadať len o zaplatenie splátok podľa splátkového kalendára, ale môže voči dlžníkovi uplatniť nárok na zaplatenie celej sumy poskytnutého a nesplateného úveru vrátane príslušenstva; pre dlžníka zosplatnenie znamená stratu výhody splátok. So zosplatnením je spojená otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde s tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť, vrátane možnej námietky premlčania; v prípade postúpenia pohľadávky obrany spočívajúcej v tvrdení o absencii aktívnej vecnej legitímácie a v konečnom dôsledku aj obrany spočívajúcej v tvrdení, že pre splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu, neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie úveru za predčasne splatný, z dôvodu nedodržania podmienok pre zosplatnenie vyplývajúcich z ustanovenia § 53 ods.9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka.

18.3 S neuvedením splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, sú spojené aplikačné problémy v prípadných súdnych konaniach, kedy veritelia často modifikujú skutkový stav tak, aby podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti boli splnené; priemerný spotrebiteľ, často nezastúpený právnym zástupcom, zväčša nie je spôsobilý reálne na takúto modifikáciu skutkového stavu relevantne reagovať.

18.4 Je potrebné zdôrazniť, že uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, vyplýva z požiadavky ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mieni zosplatniť už vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, resp. v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru totiž spotrebiteľovi poskytuje na jednej strane právnu istotu, že vec bude spravodlivo rozhodnutá; uvedenie splátky, pre ktorú sa dlh zosplatňuje má za následok pre spotrebiteľa presvedčivé východiská k procesnej obrane. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatňuje totiž veriteľovi následne neumožňuje dotvárať skutkový stav takým spôsobom, aby bolo možné polemizovať, pre ktorú splátku veriteľ k zosplatneniu pristúpil, pokiaľ pohľadávku zosplatnil platne. Uvedenie splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu úveru pri aplikácii podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákonníka, dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, či veriteľ úver predčasne zosplatnil platne. Bez uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ dlh mieni zosplatniť nie je výzva na zaplatenie dostatočne určitá a bez uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil, nie je dostatočne určitý ani právny úkon, ktorým veriteľ realizoval predčasné zosplatnenie úveru.

18.5 Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ v prejednávanej veci nedošlo k uvedeniu splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatnil už v oznámení o predčasnej splatnosti úveru a veriteľ vo výzve na zaplatenie neuviedol splátku, pre ktorú mieni dlh zaplatiť, nie je jednostranný právny

úkon veriteľa, ktorým úver predčasnej zosplatňuje, dostatočne určitý a z toho dôvodu je tak úkonom neplatným.

18.6 Právnym následkom neplatného zosplatnenia je neplatnosť postúpenia pohľadávky s poukazom na ustanovenie § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. v spojení s ustanovením § 17 ods.1 zákona č.129/2010 Z.z.; vzhľadom na termín konečnej splatnosti (10.6.2019) je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky (20.6.2018) došlo pred termínom konečnej splatnosti a nejde o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou. Jediným záverom je tak záver o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v dôsledku, že sa platne nestal veriteľom pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (Zmluva o úvere konsolidácia) uzavretej medzi veriteľom Poštová banka a.s. (teraz 365.bank a.s.) a žalovaným zo dňa 4.6.2013.

19. Podľa § 383 C.s.p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Tento zistil skutkový stav správne a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o žalobe žalobcu a keďže prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 C.s.p.).

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažujúc podané odvolanie za dôvodné, postupom podľa § 387 ods.1 ods.2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania; okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania správne vychádzal z princípu úspechu v spore; nakoľko však žalovaný nárok na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu vyplýva, že mu účasťou v spore žiadne trovy nevznikli, okresný súd žalovanému správne náhradu trov konania nepriznal.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p.. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní úspešný žalovaný a podľa princípu úspechu v odvolacom konaní mu patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Zo spisu však vyplýva, že žalovanému účasťou v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu odvolací súd aj v súlade so zásadou hospodárnosti nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).